

Crucii Tale ne închinăm, Hristoase!

Duminica a treia din Postul Mare, închinată Sfintei Cruci, ne pune în fața minții și inimii noastre, îndemnul pe care Mântuitorul îl face tuturor celor care vor să-L urmeze. Adică, fiecare să se lepede de sine, să-și ia crucea și să urmeze Lui, pentru că cel ce voiește să-și scape viața o va pierde, iar cine își va pierde viața pentru Hristos și pentru Evanghelie, acela și-o va câștiga. Modalitatea prin care putem dobândi mântuirea este aceea de a ne uni cu Dumnezeu, pentru că cine va încerca să-și scape viața prin sine, cu propriile sale forțe și-o va pierde; iar cel care se va da rușine pe sine lui Hristos, care este Izvorul vieții veșnice, chiar dacă își va jertfi propria sa viață, acela și-o va câștiga. În perioada Sfântului și Marelui Post al Paștilor suntem chemați la o astfel de mărturisire cu viața, adică cu faptele nu numai cu vorba, la o sfințire a acestui timp prin post și pocăință, dezlipindu-ne și despățimindu-ne de tot ceea ce este rău în viața noastră, păcat și patimă egoistă, unindu-ne cu Hristos prin rugăciune și fapte bune. Cine renunță la voia sa egoistă, pentru a urma voia cea sfântă a lui Hristos, lăsând felul său păcătos de viață, el își pierde viața păcătoasă, pentru ca în felul acesta să dobândească o nouă

viață, mântuindu-o, chiar dacă va trebui să treacă și el prin moarte, însă moartea lui este o predare deplină lui Hristos este o trecere la viața cea veșnică: „Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viață” (Ioan 5, 24). Mântuitorul Hristos, Fiul lui Dumnezeu făcut Om, pentru

noi oamenii și pentru mântuirea noastră, și-a asumat de bună voie Crucea, pe care a sfințit-o cu sângele Său, devenind astfel altarul de jertfă pe care El S-a jertfit din iubire pentru mântuirea neamului omenesc. Sfânta Biserică învață că Domnul nu S-a ferit de cruce, ci a primit-o de voie, arătând dragostea Sa și a Tatălui pentru oameni, dându-și viața pentru noi, primind în Sine moartea ca om, să o învingă prin înviere, ca să ne dea și nouă putere să biruim moartea cu puterea Sa și să înviem. „Crucii Tale ne închinăm Hristoase și Sfântă Învierea Ta o laudăm și o mărim” Sfântul Apostol Pavel zice: „Cuvântul crucii pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 18). În acest sens părintele Stăniloae spune: „cine disprețuiește Crucea lui Hristos, dacă nu cel ce fuge de El și de Cruce? Dar acesta nu urmează lui Hristos, ci este alipit de cele ale lumii”. Învățătura creștină ne arată că viața pământească este scurtă, și durerile ei sunt prea mici în raport cu viața veșnică care ne așteaptă. Să suportăm suferința cu bărbăție creștinească, căci prin suferință se curăță sufletul de rugina păcatelor și așa vom intra în Împărăția lui Dumnezeu cum au intrat toți sfinții Lui.

RUGĂCIUNE ȘI CREDINȚĂ

Rugăciunea este convorbirea sufletească a omului cu Dumnezeu. Înaintea Bunului Dumnezeu, rugăciunea este o taină, ea este maică și împărăteasă peste toate faptele bune. Modul nostru de a comunica cu Dumnezeu este rugăciunea. De aceea, dacă vrem să vorbim cu Dumnezeu, rugăciunea trebuie să fie o stare permanentă a minții și a inimii noastre. Rugăciunea neîncetată și mulțumirea față de Dumnezeu pentru toate câte ni se dăruiesc, fac parte din firescul vieții. Dacă omul nu mulțumește lui Dumnezeu pentru fiecare lucru, nu poate nici să se roage, nici să trăiască viața duhovnicească. Rugăciunea este ridicarea minții și a voii noastre către Dumnezeu. În timpul rugăciunii ne închinăm, însemnându-ne cu semnul sfintei cruci, făcând metanii, stăm în genunchi, spre a spori evlavia noastră lăuntrică. Mai ales în timpul postului trebuie intensificată rugăciunea, deoarece postirea noastră este incompletă fără rugăciune. Cea mai sigură și cea mai potrivită cale în urcușul spre desăvârșire al creștinului este rugăciunea, deoarece este maică a virtuților. Postul și rugăciunea sunt armele cu care creștinul luptă pentru dobândirea libertății duhovnicești. Postul Mare este vremea rugăciunii și a pocăinței. Prin rugăciune, omul se pregătește pentru întâlnirea cu Mântuitorul Iisus Hristos prin Sfintele Taine și tot prin rugăciune o și întreține, printr-o stare de smerenie și de pocăință. Aceasta, pentru că prin înseși cuvintele rugăciunii, cerem mila lui Dumnezeu și iertarea păcatelor și ne recunoaștem starea de păcătoșenie. După mărturisirile Sfinților Părinți, rugăciunea bineplăcută înaintea lui Dumnezeu este cea împlinită de creștin cu toată ființa sa. Pentru aceasta este nevoie ca el să aibă minte, inimă și credința puternică, ca să-L preamărească, să-i mulțumească și să-i ceară tot ceea ce El consideră că-i este de folos. Și acestea pentru că rugăciunea este convorbirea omului cu Dumnezeu și cea mai sigură cale de desăvârșire a oricărui creștin. Rugăciunea trebuie să fie scurtă, simplă și constantă. Ea poate fi și o atitudine lăuntrică, o îndreptare a sufletului către Dumnezeu în deplină tăcere. Rugăciunea stă în a-ți împreuna cugetul cu evlavie, cu străpungerea inimii, cu mărturisirea păcatelor și cu suspine nevăzute și cu o dispoziție nepătimasă câștigată prin deprindere și care răpește mintea prin dragoste desăvârșită spre înălțimea spirituală. Ea este, prin excelență, un act de credință în Dumnezeu. Mai ales acum, în timpul postului, ne gândim și practicăm cu mai multă intensitate rugăciunea, pentru că fără ea postirea noastră este lipsită de conținut. Miezul postirii noastre este rugăciunea, care ne aduce la comuniunea cu Dumnezeu și astfel postul și rugăciunea ne fac să trăim bucuria Raiului. Omul care a gustat bucuria rugăciunii va dori să fie neîncetat împreună cu Domnul, ca să poată sta de vorbă cu El. Să ne rugăm permanent în timpul postului.

Rugăciunea dă pace, liniște și limpezește gândurile.

Buna Vestire este ziua preabinecuvântată când s-a împlinit planul cel de veacuri al lui Dumnezeu, acela de a Se uni cu omul într-o singură „făptura minunată”. Este ziua în care cea mai aleasă persoană din istorie, Maica Domnului, a rostit acel „Fie mie după cuvântul tău”, a acceptat ceea ce nimeni până la ea n-ar fi putut primi, să se plăsmuiască din pântecul ei Plăsmuitorul lumii. Și a acceptat în totală cunoștință de cauză. Ea a înțeles exact ceea ce urma să se petreacă și ceea ce urma ea să devină. Toată viața ei de până atunci o trăise într-o curăție desăvârșită, petrecând împreună cu îngerii, în Sfânta Sfințelor. Buna Vestire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu este unul dintre cele mai mari evenimente din istoria lumii, pe care o prăznuim acum, nu doar cu bucurie și cu dragoste, ci și cu frică plină de cutremur, fiindcă aceasta este „începătura”, adică începutul mântuirii noastre. „Duhul Sfânt Se va pogori peste Tine și puterea Celui Preaînalt Te va umbri; pentru aceea și Sfântul Care Se va naște din Tine, Fiul lui Dumnezeu Se va chema” (Luca 1, 35). Nimeni, niciodată, de la facerea lumii și până la sfârșitul ei, nu s-a născut și nu se va mai naște ca Dumnezeu-Omul, Iisus Hristos. Nimeni, niciodată, nu s-a născut fără sămânță bărbătească. Nimeni nu s-a născut și nu se va mai naște prin pogorârea Sfântului Duh. În nimeni, niciodată, nu s-a sălășluit Duhul lui Dumnezeu cu o asemenea plinătate desăvârșită cum s-a sălășluit în Preasfânta Fecioară Maria. Pe nimeni nu l-a umbrit puterea Celui Preaînalt și aceasta n-a sfințit nici un pântec de mamă cu atâta deplinătate și putere cum a sfințit pântecul Preasfintei Fecioare. Buna Vestire se constituie într-o adevărată „Teofanie”, o arătare a lui Dumnezeu cel Unul în ființă și întreit

în persoane, o teofanie continuată la Botez și la Schimbarea la Față a Mântuitorului. Ea este o pregustare a Cincizecimii, o arvună a venirii în lume a Duhului Sfânt. Maria „cea plină de har”, ca Eva cea nouă, este „steaua care arată Soarele”, „raza zilei celei de taină”, „cheia împărăției lui Hristos” și „Maica Mielului și a Păstorului”. Dacă Eva a adus în lume blestemul, Maria a adus binecuvântarea, dacă Eva a adus în lume moartea, Maria a adus viața cea adevărată, dacă Eva s-a făcut pricină a căderii, Maria prin ascultare și smerenie a devenit pricină a binecuvântării. Prin Eva a venit moartea, iar prin Maria, Viața. Ascultarea Mariei desființează neascultarea Evei, prin aceasta Sf. Fecioară devine o a „doua Evă”, iar Fiul ei, „al doilea Adam”. Să răspundem și noi cu smerenie, asemenea Sfintei Fecioare Maria, la toate chemările de sus pe care ni le face nouă Dumnezeu și acceptându-le cu bucurie să fim conștienți de faptul că Dumnezeu se folosește și de noi, ca instrumente ale voii Sale, în viața noastră și mai ales a semenilor noștri. Se cuvine apoi, într-o zi ca aceasta, să devenim și noi vestiitori ai vieții celei noi, a bunei voiri între oameni, a iertării și a păcii venite nouă în lume prin Buna Vestire. Să o ferim „împreună cu toate neamurile” pe Maica Domnului „cea binecuvântată între femei” și să o rugăm să ne izbăvească pe noi și pe întreaga lume de toate nevoile ca să-i strigăm împreună cu Sf. Arhanghel Gavriil, cu Biserica și cu întreaga creștinătate: „Bucură-te Mireasă pururea Fecioară!”.

De ce ne este rânduit postul?

Pentru a ne aminti mai bine originea noastră. Ca să ne amintim că nu suntem doar rodul pământului, ci al cerurilor. Ca să ne aducem aminte că suntem neam ales, și că Tatăl nostru este însuși Împăratul cerurilor și al pământului. Pentru ca să ne întoarcem mintea de la toate grijile zilnice și să cugetăm la ceea ce e principal și cu adevărat contează. Ca să ne amintim originea noastră, adevărata noastră cale și adevărata noastră patrie. Să ținem post, fiecare cât poate, și de fiecare dată să ducem postirea mai mult timp. A ține post se învață. Nimeni nu se naște postitor. Și este și mai bine dacă am ajuns la această hotărâre fără a fi forțați de vreo boală grea sau de vreun necaz în familie.

De ce postim?

Astăzi, nu numai Biserica impune postul, ci și medicii recomandă uneori celor bolnavi regim dietetic. Nutriționiștii și esteticienii impun postul pentru recăștigarea sănătății și frumuseții trupului. Unii postesc, cum se spune, ca „să-și păstreze linia”. Desigur, și acest aspect de igienă sau aspect medical este important, dar postul creștin nu se reduce la aceasta, ci are o semnificație mult mai profundă. Ajungem, astfel, la problema libertății spirituale care ne face mai iubitori de Dumnezeu și de semenii. Cu cât omul poate iubi mai mult pe Dumnezeu și pe semenii, cu atât este mai liber, cu cât iubește mai puțin pe Dumnezeu și pe semenii, cu atât este mai înrobii. Iată perspectiva din care se privește postul. Postul este nu numai material, ci și spiritual, adică postul ochilor, al gurii, al inimii. Lasă să postească nu numai gura ta, ci și ochii tăi, și urechile tale, și picioarele tale, și mâinile tale, și toate membrele corpului tău. Ochii postesc când nu privești cu patimă la lucruri și la persoane. Mâinile postesc când ești curat și lipsit de lăcomie. Așadar, nu este vorba doar de a ne înfrâna de la carne, a schimba felul de mâncare, ci a ne schimba și comportamentul. Schimbarea hranei, a felului de a mânca trebuie să antreneze și schimbarea atitudinilor noastre. Sfântul Ioan Gură de Aur, unul din marii părinți duhovnicești ai Bisericii, a spus: „Cel ce postește și nu face milostenie postește ca să se îmbogățească”, cum am zice noi, adună provizii. Rugăciunea primește aripi către cer dacă este însoțită de post și de milostenie.

Care este calea postului?

Postul este calea spre înviere, momentul central al vieții noastre de creștini. Dacă am postit un pic, ne-am rugat un pic, am mai făcut și ceva bun în jurul nostru, atunci nici Dumnezeu nu ne lasă fără răsplată. Însă, nici diavolul nu stă locului și creează situații în care să ne mândrim cu ceea ce am făcut. Colegi, prieteni care se miră și ne laudă pentru că am ținut post, alți cunoscuți care vin și ne spun că noi suntem „sfinți” și să le dăm sfat, și altele asemenea. Mai că ne vine să ne ridicăm de la pământ, avem inima cât pâinea de mare. Asta este mândria: păcatul care a aruncat îngerii din cer! Dacă cădem în capcana de a asculta și de a ne mândri, am pierdut tot ce am realizat în acest post. Când apar astfel de situații, tăiați rapid elanul celor care vă laudă spunând că nu ați făcut mare lucru sau mutați discuția grupului spre altceva.